

רוּתִי וְהַחֲתוּל

לְרוּתִי הָיָה חֲתוּל קָטָן. כָּל הַזְּמַן טִפְּלָה רוּתִי בְּחֲתוּל
וְהִבִּיָּאָה לוֹ חֶלֶב.

בִּקְרָא אֶחָד יִצְאָה רוּתִי לְחָצֵר וְלֹא רָאָתָה אֶת הַחֲתוּל.
חִפְּשָׁה וְחִפְּשָׁה – וְלֹא מָצְאָה אוֹתוֹ.

הִיָּתְתָה רוּתִי עֲצוּבָה וְלֹא יָדְעָה מָה לַעֲשׂוֹת.

וְהִנֵּה, יוֹם אֶחָד שָׁמְעָה רוּתִי "מִיֵּאוּ, מִיֵּאוּ".

הִיא פָּתְחָה אֶת הַדֶּלֶת וְרָאָתָה אֶת הַחֲתוּל בַּפֶּתַח.

שָׁמְחָה רוּתִי וְחִבְּקָה אֶת הַחֲתוּל.